

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/39/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1414216080
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1414216080.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Vičkovej a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: J. V., B. B. XX, B., o zaplatenie 8.969,78 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 23. novembra 2016, č. k. 16C/379/2015 - 29, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 9.382,78 eur spolu s úrokom z omeškania 8 % ročne zo sumy 8.969,78 eur od 22.10.2014 do zaplatenia, to všetko v pravidelných mesačných splátkach, každá vo výške 300 eur vždy k 15. dňu príslušného kalendárneho mesiaca, počnúc právoplatnosťou rozsudku s tým, že omeškáním s jednou splátkou sa stáva splatným celý dlh. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 98,07 %. Vykonaným dokazovaním zistil, že strany uzavreli dňa 19.09.2012 úverovú zmluvu č. 5610, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému bezúčelový úver v sume 10.000 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 120 pravidelných mesačných splátkach, každá vo výške 154,43 eur, pri výške úrokovej sadzby 13,9 % ročne, konečná splatnosť úveru bola 25.08.2022. V dôsledku porušenia zmluvných povinností žalovaným, žalobca listom zo dňa 25.09.2014 vyzval žalovaného na predčasné splatenie úveru v lehote do 17.10.2014. Žalovaný ku dňu zosplatenia na poskytnutý úver zaplatil celkovo 1.030,22 eur na istinu, sumu 2.358,44 eur na úroky a sumu 8,76 eur na úroky z omeškania. Nezaplatená istina predstavuje sumu 8 969,78 eur, nezaplatené úroky sumu 406,07 eur, nezaplatené úroky z omeškania sumu 8,22 eur. Zistený skutkový stav posúdil podľa § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, 2, § 504 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/210 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a zmluvu o úvere uzavretú medzi stranami vyhodnotil ako platnú, spĺňajúcu všetky náležitosti vyžadované Obchodným zákonníkom, ako aj Zákonom o spotrebiteľských úveroch. Konštatoval, že žalobca si svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy splnil poskytnutím finančných prostriedkov v sume 10.000 eur, ktoré žalovaný aj vyčerpal. Žalovaný úver riadne nesplácal, čím mu na istine vznikol dlh vo výške 8.969,78 eur a na zmluvných úrokoch a úrokoch z omeškania v sume 413 eur a v zmysle citovaných ustanovení je žalovaný povinný vrátiť žalobcovi nesplatenú časť poskytnutej výšky úveru, ktorá predstavuje výšku žalovanej istiny spolu s úrokom uplatneným žalobcom v sume 413 eur, teda spolu zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 9.382,78 eur. Žalobcovi priznal v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka aj úroky z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy istiny 8.969,78 eur od

22.10.2014 (deň uplatnený žalobcom ako počiatok omeškania žalovaného, súčasne deň vypracovania žaloby) v zmysle § 3 v spojení s § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. účinného k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Pokiaľ sa žalobca domáhal priznania úroku z omeškania aj zo sumy uplatneného úroku, v tejto časti žalobu zamietol. Uviedol, že požadovať úroky z omeškania (ktoré v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka predstavujú príslušenstvo pohľadávky) z úrokov nemá oporu v zákone (Občianskom, ani Obchodnom zákonníku). Obchodný, ani Občiansky zákonník neupravujú majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Definícia príslušenstva pohľadávky obsiahnutá v ustanovení § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka platí aj pre obchodné záväzkové vzťahy. Úroky, úroky z omeškania a poplatok z omeškania sú teda podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky, ktorou sa v zmysle tohto ustanovenia a v nadväznosti na definíciu záväzkového vzťahu v § 488 Občianskeho zákonníka rozumie peňažné plnenie (istina), na ktorú má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, ku ktorého zmene dochádza priamo zo zákona práve až omeškáním dlžníka. Úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným záväzkovým vzťahom hlavným. Splnením hlavného záväzku (alebo iným zo spôsobov jeho zániku) zaniká aj akcesorický záväzok úrokový; pretrváva len povinnosť zaplatiť už dospelé úroky, pričom tým, že dlžník včas nesplatí úroky z istiny, sa dlžník dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (tu úroky z omeškania z debetných úrokov), potom veriteľ nemá preto, že ani Obchodný ani Občiansky zákonník mu túto možnosť nepriznávajú. Obchodný, ani Občiansky zákonník nezakotvujú majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Ak sa teda rozumie pohľadávkou v zmysle úpravy obsiahnutej v ustanovení § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka istina (plnenie z hlavného peňažného záväzku), potom nemôže nárok na príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky plynúť ani z dikcie ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Názor, že možno priznať úrok z omeškania alebo poplatok z omeškania z príslušenstva pohľadávky, odôvodnený len úpravou obsiahnutou v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, by totiž bez väzby na ustanovenie § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka viedol k absurdnému záveru, že takto priznané príslušenstvo z istiny už nie je príslušenstvom pohľadávky, ale novovzniknutou samostatnou pohľadávkou. Úprava obsiahnutá v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako úprava všeobecná vo vzťahu ku všetkým občianskoprávnym záväzkom, pomenúvava príslušenstvo, ktoré možno pri omeškani s plnením peňažného dlhu (s plnením hlavného peňažného záväzku) žiadať vedľa istiny v prípadoch, kedy zákon o kvalite príslušenstva mlčí, (ak neustanovuje zákon, že dlžník je povinný platiť poplatok z omeškania, má veriteľ právo požadovať úrok z omeškania). Rovnako § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka (čo do slovného spojenia „peňažný záväzok“) neposkytuje oporu pre iný výklad. Právo účastníkov dohodnúť sa (typovo napr. v medziach zmluvy o úvere), že dojednané úroky sa stanú súčasťou istiny (že k nej podľa dohody účastníkov budú pripočítané) a následne potom právo veriteľa požadovať, aby dlžník pre prípad omeškania s platením takto zvýšenej istiny platil dojednanú alebo zákonom stanovenú sadzbu úrokov z omeškania, nemení nič na skutočnosti, že sa takto opäť úročí len istina, a nie príslušenstvo pohľadávky. Žalobca však so žalovaným neuzatvoril takúto dohodu, navyše vzhľadom na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu medzi stranami by takéto dojednanie považoval za neprípustné odchylenie sa od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka), a preto v tejto časti žalobu zamietol. Taktiež zamietol žalobu v časti uplatnených sankčných poplatkov v sume 12,39 eur a poplatkov v sume 75 eur, pretože žalobca ani na výzvu súdu tieto sumy nešpecifikoval, neuviedol, ako boli vypočítané, na základe čoho, ani za aké poskytnuté služby, a teda neuniesol v tejto časti dôkazné bremeno. Vo vzťahu k uplatneným zmluvným úrokom z poskytnutého úveru za obdobie od zosplatnenia úveru až do jeho zaplatenia poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.06.2015 sp. zn. 6Co/190/2014, ktorý vyslovil právny názor, s ktorým sa súd v plnom rozsahu stotožnil, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach vracia a spláca) a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, dispozície s ktorými sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných

peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu z úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. V tomto rozdieli spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Ďalej uviedol, že ak jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru navýšenú o kapitalizované úroku ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa, ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. Konštatoval, že s protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy, pričom naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Mal za to, že ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylna od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nariadenia vlády, alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písmeno k/ Občianskeho zákonníka. S prihliadnutím na postavenie žalovaného, ktorý uviedol, že nedisponuje finančnými prostriedkami na zaplatenie celej pohľadávky v celku a na výšku priznaného plnenia, určil postupom podľa § 232 ods. 4 C.s.p., že peňažné plnenie žalovaný vykoná v splátkach. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1, 2 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku do zamietajúcej časti týkajúcej sa úroku z omeškania zo zmluvných úrokov vo výške 413 eur podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca domáhajúc sa jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobe žalobcu aj v tejto časti vyhovie. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Uviedol, že s argumentmi súdu prvej inštancie sa nestotožňuje a rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v napadnutom rozsahu za nesprávne. K uplatneniu úroku z omeškania z obchodného úroku vyčísleného ku dňu zosplatnenia úveru poukázal na rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 27.03.2008 sp. zn. 4Cob/62/2007 v ktorom sa uvádza: " S poskytnutím peňažných prostriedkov sa viaže aj povinnosť platiť úroky z úveru (§497 Obchodného zákonníka). S omeškaniím s úhradou úroku je možné požadovať platenie úrokov z omeškania z nezaplatených úrokov (§ 369 v spojení s § 502 Obchodného zákonníka). Ak je dlžník v omeškani so splatením peňažného záväzku (§ 369 ods. 1 Obchodného zákonníka), je povinný platiť z nezaplatenej sumy úroky z omeškania. Pri úrokoch z poskytnutého úveru je možné pri omeškani požadovať z týchto zmeškaných úrokov úroky z omeškania". Vzhľadom na uvedené rozhodnutie s poukazom na ústavný princíp právnej istoty, ktorého súčasťou je aj predvídateľná a konzistentná judikatúra mal za to, že má popri nároku na úrok z omeškania z istiny aj nárok na úrok z omeškania zo zmluvných úrokov. Poukázal na fakt, že zmluvné úroky boli vyčíslené pevnou sumou ako zmluvný úrok naakumulovaný z istiny do dňa zosplatnenia a tento sa ďalej (t. j. po zosplatnení celého dlhu) nenavýšuje. Uviedol, že práve z tohto dôvodu podľa neho nejde o rozpor so zásadou anatocizmu, ktorá má zamedziť neodôvodnenému navyšovaniu nárokov veriteľov. Mal za to, že požadovaný nárok na úroky z omeškania zo zmluvných úrokov je nárokom, ktorý predpokladá aj vyššie citovaným judikátom uvádzané a vykladané ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka, pretože žiadne zákonné ustanovenie tento nárok svojím znením nespochybňuje.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. V prejednávanej veci z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia istiny 8.969,78 eur, úrokov v sume 413 eur, sankčných poplatkov v sume 12,39 eur, poplatku v sume 75 eur, úroku 13,90 % p. a. z nezaplatenej istiny od 22.10.2014 do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške

8 % p. a. z nezaplatenej istiny a nezaplatených úrokov od 22.10.2014 do zaplatenia, a to titulom zmluvy o úvere, uzavretej medzi stranami dňa 19.09.2012, na základe ktorej poskytol žalovanému úver v sume 10.000 eur, ktorý bol žalovaný povinný splácať v pravidelných mesačných splátkach. Konečná splatnosť úveru bola dňa 25.08.2022. V dôsledku porušenia zmluvných povinností žalovaným žalobca listom zo dňa 25.09.2014 vyzval žalovaného na predčasné splatenie úveru v lehote do 17.10.2014, žalovaný ku dňu zosplatenia na poskytnutý úver zaplatil celkovo 1.030,22 eur na istinu, 2.358,44 eur na úroky a 8,76 eur na úroky z omeškania.

6. Posúdením obsahu odvolania, odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu smeruje proti správnosti záveru súdu prvej inštancie o nemožnosti priznať žalobcovi nárok na uplatnený úrok z omeškania zo zmluvných úrokov, čím tento namietal nesprávne právne posúdenie uplatňujúc tak dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.

7. Vyššie uvedenú odvolaciu námietku žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnenú. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver o nedôvodnosti žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie úrokov z omeškania z nezaplatených úrokov pre rozpor s ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka (tzv. anatocizmus) v dôsledku čoho žalobu v tejto časti zamietol. Svoje rozhodnutie vzťahujúce sa k dotknutej - zamietajúcej časti súd prvej inštancie tiež dostatočne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 C.s.p.

8. Žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne podstatné argumenty, pre ktoré by bolo potrebné považovať právny záver súdu prvej inštancie za neudržateľný, a teda nesprávny. Súd prvej inštancie, ktorý sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dôsledne vysporiadal s tým, prečo považoval nárok žalobcu v tejto časti za neopodstatnený, náležite odôvodnil s poukazom na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto ohľade za presvedčivé. So zreteľom na uvedené odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvej inštancie k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. Obsah odvolania žalobcu nie je spôsobilý; z hľadiska ním uplatňovaných odvolacích dôvodov; spochybníť správnosť záverov súdu prvej inštancie a napokon v odvolacom konaní neboli zistené; resp. žalobcom riadne uplatnené, také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

9. S poukazom na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti; vrátane súvisiaceho, odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého, výroku o náhrade trov konania; ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p.

10. Tvrdenie žalobcu, že zmluvné úroky boli vyčíslené pevnou sumou ako zmluvný úrok naakumulovaný z istiny do dňa zosplatenia, pričom tento sa ďalej nenavýšuje, nie je spôsobilou a opodstatnenou argumentáciou na to, aby bol akokoľvek vylúčený preukázaný rozpor so zásadou zákazu anatocizmu v danej veci, a teda takéto tvrdenie žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

11. Pokiaľ žalobca poukazoval vo svojom odvolaní na; v tomto smere odlišné; rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, toto nie je pre rozhodovanie v danej veci pre konajúci odvolací senát právne záväzné.

12. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a žalovanému, ktorý bol úspešný v odvolacom konaní v celom rozsahu, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu trovy v odvolacom konaní nevznikli.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).